

Virginia Woolf

 quaderndelesidees.press/virginia-woolf/

August 28, 2021

Virginia Woolf (1882-1941) és el silenci de Londres mentre una ambulància travessa els carrers. Hi ha autors que són com ciutats i l'obra de Virginia Woolf és indissociable de Londres i dels grans moviments històrics i de pensament que van succeir-hi durant la primera meitat del segle XX. La seva carrera com a escriptora neix amb les seves primeres mirades sobre l'asfalt londinenc i s'acaba amb la bomba de les Luftwaffe que va fer inservible la casa que el matrimoni tenia llogada al bell mig de Bloomsbury. Els barris són un pensament i són un temps. L'Eixample és una idea, com ho és Manhattan, com també ho va ser el barri que va conformar l'imaginari de la nostra autora. La literatura de Woolf és una literatura que no s'entén sense la ciutat, de la mateixa manera que la seva veu narrativa no s'explica sense la figura de qui passeja sense un destí fix entre el trànsit ininterromput dels carrers ininterrompibles de la capital anglesa. Per això, i malgrat la intel·ligència que va abocar innegablement a la resta de les seves obres, *La senyora Dalloway* (traduïda impecablement al català per Dolors Udina i editada curosament per RBA) és la seva millor novel·la.

Imatge d'Imanol Buissan.

La vida de la Woolf és la història d'una intermitència, de la tensió entre l'acceleració extremada de la vida social de Londres i el silenci asfixiant de la casa de camp, entre la *flânerie* i els estats de depressió profunda i immobilitzadora, entre el desig d'independència de pensament i l'obsessió malaltissa amb les crítiques negatives de les seves obres, entre la necessitat de distanciament i llibertat individual per construir les novel·les i uns moments històrics que arrossegueu el pensament únicament cap a allò pragmàtic, tangible, entre l'orgull i l'odi cap a una nació i una tradició angleses que articulaven el seu pensament però no havien sabut valorar la seva intel·ligència, entre l'elitisme cultural i les reivindicacions de les dones i els obrers, entre la nena que va quedar aturada davant un bassal perquè se sentia incapaç de creuar-lo i la dona que va abocar-se amb pedres a les butxaques a les aigües del riu Ouse.

Als ulls de la Woolf, ja ho va escriure la Maria Aurèlia Capmany, hi ha un desig infinit de contemplar-ho tot, de veure-ho tot, de no ignorar cap detall, però la seva és, també i especialment, una escriptura que ha aconseguit transcendir la mirada. No n'hi ha prou amb veure-hi, no n'hi ha prou amb el món que se'ns plasma davant els ulls. La realitat

també és l'olfacte, la realitat també és el gust. I, sobretot, la realitat també és el pensament, el corrent irrefrenable de la consciència. Com James, com Joyce, a les novel·les de Woolf hi ha un pensament diagonal, un pensament que talla com un ganivet, que travessa els cossos i que els posseeix perquè nosaltres ens hi puguem endinsar, un pensament que enlluerna la part dels homes que havia quedat, fins aleshores, a les fosques. Havíem conegut personatges de la mateixa classe social que Clarissa Dalloway, però mai havíem sentit tan de prop la seva solitud, el seu desemparament; havíem conegut personatges embogits, però cap com Septimus Warren Smith. La figura d'en Septimus és especialment interessant quan recordem que Walter Benjamin va explicar que els soldats de la Primera Guerra Mundial eren incapaços de narrar les seves vivències al front. Woolf s'enfronta a aquest silenci, a aquest buit, a través del pensament. En Septimus no pronuncia cap paraula, però nosaltres podem presenciar les seves al·lucinacions i sentir els ecos de les bombes a través de les paraules del narrador.

La literatura de l'autora és també una literatura engendradora de vida, perquè al seu imaginari fins i tot els éssers més petits estan dotats de pensament, perquè ens presenta un món on tots els elements tenen memòria, i consciència, i capacitat de decisió. A *La senyora Dalloway* fins i tot els núvols trien «lliurement» el seu recorregut. A «Kew Gardens», el seu conte més commovedor, la llum decideix el seu moviment i un caragol es mou endavant, a dreta i esquerra segons li plau. Flush és un gos que entén la ciutat on viu i la recorda i la recorre tot recordant-la. I fins i tot la mateixa Londres pren vida a les seves novel·les, una ciutat que pren velocitat i que refrena, una ciutat que es mou al ritme del trànsit i del Big Ben que sona, una ciutat que mira cap amunt per veure com un avió travessa el cel i hi pinta unes lletres que cada consciència dibuixa a la seva manera, una ciutat que es dilata per deixar passar el cotxe on hi va la figura que s'erigeix com a símbol d'un imperi anglès que malgrat tot no ha estat derrotat i que s'atura per deixar passar l'ambulància que representa l'ordre europeu i que porta dins seu el cos inert del soldat que ha mort per defensar precisament aquest ordre.

Imatge d'Imanol Buissan.

Hi ha a les seves novel·les un cant d'amor cap a la bellesa de l'existència, d'una existència complexa i dolorosa que no tracta de simplificar. Els seus personatges, on vida i mort, alegria i dolor, present i passat conviuen, es confronten, se superposen, comprenen el perill constant que suposa viure i que la línia que separa els qui se

n'escapen dels qui s'hi aferren és extremadament fina, però que, malgrat tot, la vida, Londres i aquell bell dia de juny de 1923 encara poden sostenir un món que sempre és a punt d'esfondrar-se.

<https://www.patreon.com/posts/clarissa-marina-43813393?l=es>

ELENA GARCIA DALMAU

Si t'ha agradat aquest article i vols rebre informació dels pròxims que publiquem, envia'ns el teu nom i el teu correu electrònic.

He llegit i acceptat les condicions establertes en l'[avís legal i política de privacitat](#).

Elena Garcia Dalmau

Barcelona. Estudiant de filologia.